

Sygnatura akt: XI GC 1311/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: str. sekretarz sądowy W. D.

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. (...) we W.**

przeciwko **Z. K.**

o zapłatę

Oddała powództwo.

Sygnatura akt: XI GC 1311/14

Uzasadnienie w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

Powód P. (...) we W. złożyła pozew przeciwko Z. K. o zapłatę kwoty 3.790,59 złotych. Zdaniem powoda pozwany był związany z wierzycielem pierwotnym umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, pozwany nie uregulowała zadłużenia. Powód wskazał, że wierzytelność nabył w drodze cesji wierzytelności.

Na rozprawie w dniu 22 czerwca 2015 roku (karta 33) pozwany zakwestionował powództwo co do zasady i co do wysokości wskazując, że powód nie przedstawił umowy głównej zatem trudno odnieść się do wysokości zadłużenia jak i co do samej zasady dochodzenia kwoty objętej pozvem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2003 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła umowę cesji wierzytelności z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. W dniu 7 listopada 2005 roku zawarta została umowa cesji wierzytelności między spółką (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a (...) S.a. RL w L.. W dniu 10 października 2006 roku zawarta została umowa cesji wierzytelności między (...) S.a. RL w L. a P. (...) we W..

Dowód:

- umowa cesji, karta 16 – 17;
- umowa cesji, karta 18;
- umowa cesji, karta 19;

Sporządzono dokument „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy”, gdzie jako dłużnika wskazano Z. K..

Dowód:

- pismo, karta 15;

Sporządzony został wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego, gdzie wskazano na dług Z. K. w wysokości 1.428,23 złote.

Dowód:

- dokument, karta 12;

Sporządzone zostało pismo – wezwanie do zapłaty, gdzie jako dłużnika wskazano Z. K..

Dowód:

- dokument, karta 13 – 14;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi najpewniej norma art. 56 i następne ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zmianami) przy czym wskazania wymaga, iż jako to uznał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 listopada 1999 r. (III CKN 450/98, OSNC 2000/5/97) jako cywilnoprawna umowa o świadczenie usług da się powyższa umowa zakwalifikować do grupy umów, do których - z mocy art. 750 k.c. - mają odpowiednio zastosowanie przepisy o zleceniu. Taka interpretacja pozostaje uprawnioną w szczególności jeśli zauważyć, iż Prawo telekomunikacyjne w sposób szczególny reguluje odpowiedzialność operatora za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług telekomunikacyjnych z jednoczesnym odniesieniem się do przepisów k.c. (art. 104 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego). Godzi się również zauważyć, iż według zasady naturalnej realizacji kontraktu, zgodnie z art. 353 § 1 zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Nie można jednak mieć pewności co do tej okoliczności albowiem brak jest dowodów, z których wywnioskować możnaby z czego w istocie wynika przedmiotowa, dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność.

Godzi się również zauważyć, iż według zasady naturalnej realizacji kontraktu, zgodnie z art. 353 § 1 zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Zgodnie natomiast z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast art. 509 § 2 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Istota w sprawie niniejszej dotyczy tego, czy wspomnianemu zbywcy ((...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) przysługiwała wobec pozwanego jakakolwiek wymagalna wierzytelność będąca przedmiotem wspomnianego przelewu a jednocześnie to, czy faktycznie jakakolwiek wierzytelność w stosunku do pozwanego była przedmiotem przelewu.

W tym stanie rzeczy rolą powoda było wykazanie, iż pozwany był dłużnikiem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu nie podołał. W szczególności powód nie przedłożył żadnej umowy, z której wynikałoby zobowiązanie pozwanego względem pierwotnego zbywcy.

Co prawda w aktach sprawy znajduje się umowa przelewu wierzytelności jednak dokumenty te w żadnym stopniu nie wykazują podstaw ani wysokości wysuwanych przeciwko pozwanemu roszczeń. Zawarcie bowiem w umowie cesji będącej dokumentem prywatnym oświadczenia cedenta, iż przysługuje mu wymagalna wierzytelność względem pozwanego należy oceniać przez pryzmat art. 245 k.p.c. stanowiącego, iż dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, co nie jest równoznaczne z faktycznym istnieniem bezspornej i wymagalnej wierzytelności w określonej kwocie względem pozwanej. Zatem samo twierdzenie strony powodowej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być – zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. – udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

W ocenie Sądu brak było natomiast podstaw do prowadzenia w tym zakresie dowodów z urzędu, gdyż naruszałoby to podstawowe zasady procesu cywilnego, jakimi są zasada kontrydiktoryjności i zasada równości stron tym bardziej, że w niniejszej sprawie powód był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał za niedopuszczalne prowadzenie postępowania dowodowego z urzędu celem ustalenia okoliczności, które powinna wykazać strona powodowa.

Dalej wskazać należy, iż powód złożył kilka dokumentów. Nie przedstawiono dowodu doręczenia pisma na karcie 13 (wezwanie do zapłaty) – zaś samo w sobie to pismo pozbawione jest jakiegokolwiek znaczenia.

Umowa przelewu wierzytelności jest dokumentem nieprzydatnym do wydania orzeczenia w sprawie przedmiotowej. Z uwagi na treść tego pisma trudno ustalić, czy przedmiotem którejkolwiek z przywołanych cesji była wątpliwa wierzytelność w stosunku do pozwanego.

Brak waloru dowodowego ma zestawienie wierzytelności sporządzone przez pozwanego (karta 12). Jest to dokument prywatny, nie wiadomo również w oparciu o jakie dane i dokumenty sporządzony a zatem wyłącznie jest to taki dokument, który ma na celu wykazanie słuszności twierdzeniom powoda. Co istotne owe zestawienie nie jest potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda ale przez niego podpisane co może wskazywać, że jest on wytwórcą tego dokumentu.

Powód nie wykazał istnienia podstawowej okoliczności, a więc okoliczności umożliwiającej mu żądanie spłaty całej – lub pozostałej do spłaty należności. Niniejsze powództwo wywiedzione zostało z tej okoliczności, co podnoszone jest w treści pozwu.

Ponownie wskazać należy, że wysokość dochodzonej wierzytelności wykazywana jest wyłącznie za pomocą twierdzeń – nie przedstawiono zaś umowy – to jest pisma podpisanego przez pozwanego z którego wynikałaby akceptacja warunków umowy, regulaminu świadczenia usług i innych odpowiednich dokumentów. Nie wiadomo z czego wynikają faktury, na które powołuje się, a nie przedstawia ich powód.

Twierdzenia, na których oparte jest powództwo nie tylko nie mogą budzić wątpliwości sądu, ale powinny być poparte odpowiednim materiałem dowodowym.

Przytoczone przez powoda okoliczności budzą wątpliwości sądu i nie sposób, opierając się na materiale dowodowym złożonym przez powoda, dojść do przekonania, że umowa cesji zawiera określoną treść, wysokość żądania znajduje oparcie w umowie zawartej z pierwotnym wierzycielem, roszczenie jest wymagalne a odsetki i koszty poboczne wliczono w sposób prawidłowy. Powództwo zostało zakwestionowane co do zasady i co do wysokości przez pozwanego.

Wreszcie nie można wykluczyć, że strony w umowie pierwotnej sprzeciwiły się możliwości sprzedania przedmiotowej wierzytelności.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. Odpis wyroku i uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. Akta przedłożyć z pismami, lub za 30 dni.

S.S.R. Mariusz Zawicki